

El Soler

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca:	Moianès
Lloc/Adreça:	Sector nord-est del terme municipal
Emplaçament	Ctra. de servei paral·lela a l'Eix Transversal (BP-4313), al km. 17 camí sud-oest i sud 1.000 m
Alçada:	659

Coordenades:

Latitud:	41.88776
Longitud:	2.0701
UTM Est (X):	422852
UTM Nord (Y):	4637732

Classificació

Número de fitxa	08258-140
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Segle	XVI-XXI
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	08258A0100001000000AU
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dv., 31/01/2020 - 01:00

Descripció

Masia de dimensions mitjanes emplaçada a l'extrem d'un altiplà conegut com el Pla dels Ginebrers, al vessant sud de la Carena de Segalers. Consta d'un cos residencial de planta rectangular (de planta baixa més

un pis i golfes) que té una gran pallissa a ponent i alguns coberts a llevant. Originàriament la casa era més curta i més estreta i posteriorment es va ampliar, sobretot al segle XIX. El 1955 s'hi va afegir un annex en forma d'un porxo davanter, i entorn de l'any 2000 la casa es va sobrealçar i se li va donar forma de planta basilical. El resultat és una façana principal molt regular i simètrica que s'inspira en el model d'una masia clàssica. Consta d'un doble porxo central amb tres arcs a cada pis i amb una altra arcada a les golfes, més finestres laterals. El cos central superior té vidrieres als laterals que il·luminen les estances del tercer pis. Els murs de la part antiga de la construcció tenen un parament de força qualitat i que sembla antic. En canvi les obertures, de distribució molt irregular, són majoritàriament emmarcades amb maó i fruit de les reformes del segle XIX. A la façana de ponent la casa està apuntalada amb tres contraforts, i al nord té adossat un pou. És interessant també la construcció de la pallissa, molt gran i feta el 1881. La casa conserva dues tines.

Observacions:

Inclusa al Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable de Santa Maria d'Oló amb el num. 62 (Pla Especial Urbanístic 2011)

Placa moderna sobre el portal: "El Soler, any 1666 - 1955"

A la dovella central del portal de la pallissa: 1881

Història

Coneixem notícies indirectes d'aquest mas en el fogatge de 1553, on hi consta "lo bastart Soler", de la parròquia de Santa Maria d'Oló. Aquesta referència crua i directa ens dona a entendre que en aquest moment el mas era habitat per un fill il·legítim que prenia el cognom de Soler. En fogatges anteriors el Soler no hi apareix, però no es pot descartar que la casa sigui més antiga i que anteriorment hagués tingut un altre nom. La data de 1666 inscrita en una placa indica, segons els seus propietaris, que a la casa hi havia alguna referència amb aquest any. Però tot sembla indicar que va ser durant el segle XIX que la masia va créixer considerablement, i també en aquest moment es va construir la gran pallissa. Ja al segle XX, en plena Guerra Civil l'Ajuntament va decidir la confiscació d'aquest i altres masos del municipi. En aquesta època el Soler pertanyia al gran mas dels Plans, de la parròquia de Sant Joan d'Oló, i el 1962 l'aleshores propietari, Francisco Plans, el va vendre a la família Bertrams, del mas veí del Canadell. Des d'aleshores la casa ha tingut alguns estadants de cap de setmana.

Però el Soler és molt conegut a Oló perquè des de 1979 acull anualment la festa coneguda com la Diada del Soler, que va començar com una trobada de pares i nens del Moviment Júnior però amb el temps ha esdevingut oberta a tothom. La festa va començar el 1973 al mas Vilanova, i després es va traslladar al Soler, on hi havia la possibilitat d'aixoplugar-se a la casa en cas de mal temps.

Bibliografia

PLADEVALL, Antoni; FERRER, Llorenç i altres (1991). "Oló als temps medievals", "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 73, 165, 192-193.

SOLÀ BACH, Sebastià (2011). Pla Especial Urbanístic del Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable. Municipi de Santa Maria d'Oló, fitxa núm. 62.

